

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

Ціна при замовленні 25 м. Четверть річна передплата разом з оплатою пошти в країю 300 м; за границю разом з оплатою пошти 800 марок, поодиноким числом 80 м. В Америці 2 дол. річно. Адреса Редакції і Адміністрації: Перемішль, вул. Побережжя ч. 1.

Оголошення: 80 м, за один неготовий рядок або його місце. Дрібні оголошення по 20 м від слова. — Некрологи і матрим. оголошення по 40 м. від слова. Оголош.: більшим друком платиться подвійно

політично-економічний орган.

Ставка на селянина.

Поки ще доля Сх. Галичини не в вирішена, польські часописи намагаються переконати світ, що український селянин у Сх. Галичині є вдоволенний зі сучасного польського режиму, та що невдоволення ширять тільки священники, редактори і вчителі. Так пишуть часописи, якого читачі в здебільша шляхтичі — дідачі („Stowo Polskie“) і часописи з табору польської селянської партії людей („Kuryer Lwowski“) та з табору соціалістів — робітників („Dziennik Ludowy“). Іншими словами — говорять вони, що наш селянин в вдячний за поділі звязані з конскрипцією, за іменованих війтів, за данину і т. д. Прокидаючись приятелями укр. селянина, ці часописи хвалять його за любов до Польщі, а обвинувачують нашу інтелігенцію за те, що вона не хоче покинути мрій про українську державу.

Природна річ, що самі польські газети не вірять в те, що пишуть. Їм хочеться тільки ошукати польське громадянство, яке не живе в межах Сх. Галичини, і яке не знає дійсних поглядів нашого селянства. Ці Поляки, що живуть по сх. галицьких містах, моглиб про цю справу сказати зовсім щось іншого. Далше ходить їм о те, щоби загранична дипломатія прийшла до того переконання, що з боку самого населення не буде ніякого протесту на випадок прилучення Сх. Галичини до Польщі. А що знова дотичить Росії і України, то вони сказали вже своє останнє слово при заключенню мирового договору в Ризі. З цього боку європейський мир зовсім не в загрожений.

Таке поставленне справи можна назвати тільки політичним маневром, колиб ходило о тимчасову розвязку сх.-галицького питання в ко-

ристь польської держави. Колиб Польща думала при цьому, в імя всеславянської ідеї, розвязати ціле українське питання на всіх українських етнографічних землях, щоби тим самим зискати собі певного, щирого й великого союзника в боротьбі за спільну незалежність проти Росії а також проти Німеччини, тоді цього рода висловлювані думки можнаб підтягнути під те вузутське правило, що „ціль оправдує середники“, хоч вони на разі видаються й погані. Колись в будучині, Поляки, віддаючи український Півмонт — Сх. Галичину в законному власникоби — українській державі, моглиб сказати: „Від р. 1918 до р. 1922 українська інтелігенція в Сх. Галичині нас не хотіла зрозуміти, бо була засліплена в своїому шовінізмі. Нам ходило тільки о те, щоби охоронити одну частину укр. земель, щоби спасти її перед московським білим чи червоним імперіалізмом і найти тим способом в цілому українському народі підпору проти східного ворога.“

Але та вища ціль не присвічувала ніколи ані не присвічує польській політиці у розвязці сх.-галицького питання. Бо польська дипломатія думає не тільки про саму анексію Сх. Галичини „на віки вічні“, але також про те, щоби цей край, який має тепер 3/4 українського населення, замінити в можливо найкоротшім часі в край о польській національній більшості. Тому пощезали всі українські надписи на залізничних стаціях, тому вводиться виключно польську урядову мову в урядах і школах, тому переводиться колонізацію, переселюється урядників — Українців, а навіть низчих державних функціонерів в глуп польської держави. Хтось мігби сказати, що добра частина тих „реформ“ родиться у „самородній автономії“ в Сх. Галичині, але з другої сторони не можливо подумати, щоби проте все не знала Варшава. Не о

справедливу розвязку сх.-галицького чи загально — українського питання тут ходить, а о те, якби до цієї розвязки не допустити.

Польська преса робить ставку на неосвідомленність нашого селянина і робить це свідомо в часі, коли цей селянин не дав ще ні одного доказу своєї привязанности до польської держави. Та „привязанність“ моглаб виявитись що-йно тоді, колиб справді Сх. Галичину прилучену до Польщі і тоді нашого селянина потягнулоб на тій підставі до війська, щоби боронив границь Польщі.

Та тут одно питання! Чому-ж на такий випадок мобілізаційний наказ польської держави торкнувся в першій мірі української інтелігенції (урядництва), коли-ж селянство багато більше задоволене з польського правління? Це в доказом, як також і доказом в вся історія укр. народу, що хто як хто але до уступок найменше податний в український престолуд.

Ставка на українського селянина в Сх. Галичині може декого обдурити та не змінить фактичного стану.

До середних шкіл!

Війна так прорідила кадри нашої інтелігенції, що одним з перших наших національних завдань є — заповнити ці проталини. Мало того, ми мусимо випродукувати нові кадри, які будуть покликані на нові національні пости. Тому клич „до середних шкіл“ повинен безвинно лунати по цілім нашім краю, а наше вчительство і духовенство повинно цілу свою енергію вложити в те, щоби найбільше спосібних хлопців і дівчат вислати до середних шкіл.

Наше селянство, при нинішних високих цінах земельних продуктів, може лєкше, як коли, удержати свої діти в середній школі і тому повинно

АЛЕКСАНДЕР БАРВІНСЬКИЙ.

Новітнє вихованне дівчат.

Новітні відносини народно-господарські і суспільні, витворені кільккалітною, небувалою в наслідках війною, приневолюють суспільство достроюватися до тих нових потреб і обставин. Як у всіх царинах нашого життя проявляються з конечности значні зміни, так само і вихованне молодого покоління, а зокрема вихованне дівчат, вимагає повного переобрання.

Давнійше держалися „образовані“ дівчата, „з ліпших домів“ оддалік від свого властивого призвання, від домашнього господарства. Доходило не раз до того, що вважалося образою для „паночки“ взяти до рук стирочку або варешку, бо вони були виховані до чогось „кращого“! Особливо в останних десятиліттях звертали до всяких можливих заводів, до „бюра“, до гімназії й університету і т. д., тільки хорони Боже, не до домашнього господарства. Се дуже гарно, що женське покоління змагало й у нас до самостійности, до осягнення власного становища і прожитку, та що родичі дбали про се, щоби своїм дітям промостити дорогу до „висших становищ“, щоби добилися чогось кращого і висшого, як вони самі. Але в сих змаганнях не раз при найліпшій волі і найкращих намірах доходило до розчаровання. Правда, що внаслідком зміни обставин уже в передвоєнній добі треба було поневоле йти щораз частіше новими шляхами та здобувати собі становище й прожиток у суспільстві з безмірно більшим трудом, як се було в часах наших бабунь, коли ще до авичайного осягнення становища провадив вихід заміж. Одначе переогодом вигляди на таку розвязку жіночого питання, особливо для незасібних, ставали щораз сумніші. Отсе приневолювало незасібних здобувати собі заводове образование і змагати до самостійного становища. Але при тих змаганнях забувалося

часто про природне призвання жєнщини, бути матерю, жрекинею домашнього огнища. І тепер уже часто мститься на наших семьях гордовитий погляд, з яким не раз можна було зустрінутися: „Ах, що там таке домашнє господарство?! До сего можна буде втягнутися, як буде потреба!“ Тимчасом такий погляд зовсім хибний, бо до сего треба бути вихованим, — одна вчиться сего за пізно, друга за вчасно, а инша зовсім не вчиться!“ І з поміж сих „третьих“, що не мають ані хисту, ані замиловання до одвічального і трудного призвання господині дому в нашій добі, складаються передові верстви тих нещасних, котрі зовсім не досіли до вимог сучасности.

Задлятого повинні матери із сумного досвіду і тяжкого бідовання останних років висувати бодай для будучини науку, щоби доньки свої передовсім заправляти і виобразувати в домашнім господарстві. Се не виключає, щоби дівчата приготувалися при тім до якогось заводу — але в семі, в хаті, в кухні повинні знати, як собі давати раду. Вихованне в домашнім господарстві до самостійности „свобідної від чужої помочи“ — се повинно бути кличем жєнщини наших невідрадних обставин.

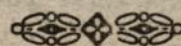
Досі господиня дому була все в боротьбі з послугачкою, чи кухаркою і нічого дивного, так що стало приповідкою слово про „платних ворогів“, а що вже казати про сучасні відносини! Правда, давнійше зовсім інакше поводився сей платний ворог, хоч перша ліпша послугачка мала свою „власну“ волю і думку, і не хотіла піддаватися розпорядкам господині і опиралася всему тому, що могло при умілім і розумнім веденню господарство лєгше і кориснійше допровадити до цілі. В виїмкових тільки випадках проявлялася у послуги вдяка і привязанне до дому, до семі, в котрій довше проживала, бо в тих верствах давно вже щезли почування патріархальної приналежности.

А вжеж у нинішних часах усе те ще більше заострилося. А тимчасом чимало наших жєнщин із заводовими становищами були приневолені по-

лишати дім чужим, платним силам на ласку й неласку, — бо при своїм заводі не розумілися ані на куховарстві, ані на домашнім господарстві, а також не богато знали про плеканне й вихованне дітей. Наслідком того почули служанки свою висшість, а недостача допливу послуги із сіл і струя до фабричної, ліпше платної роботи та безконтрольного життя довели до того, що господині дому опинилися без послуги. Колиб наші жєнщини середнього стану не попали були в таку залежність від послуги, то становище служанок не стало би було таким грізним для всего родинного життя.

Тепер бачать наші господині дому, до якого невідрадного становища дійшли і задля того треба з того лиха висувати відповідні послїдовности. Щоби своїм донькам оцадити такого розчаровання, треба їх виховувати відповідно повітним потребам і обставинам, щоби мали снагу хопити, як то кажуть, за горяче і студене, і самостійно вести лад у домашнім господарстві.

Справдешнє вихованне дівчат повинно знов виобразувати матери і жінки, котрі би зуміли при найточнійшій сповнюванню обовязків і опанованню всякої роботи бути тим добрим, погідним духом домашнього і родинного життя, вірними товаришками мужів, розумними виховницями дітей, світочами родинного огнища. А навіть у наших трудних і клопотливих обставинах така ідеальна жєнщина не в чимсь неможливим, недосяжною мрією! Але до того має її приспособити, виховати, виобразувати новим потребам життя відповідна школа, не абстрактна, відірвана від життєвих відносин наука, але примінена до новітнього, реального життя. Призванню жєнського покоління повинні відповідати: устрій школи, предмети науки, їх обсяг і спосіб їх подавання, так щоби в нічїм не забувалося про головну мету, вихованне для життя, що жєнщина, чи то на становищі господині дому і матери, чи на яким небудь заводовім становищі, була незалежною від чужої помочи і вмєла дати собі раду.

в далеко більшім числі висилати своїх синів і доньок до середніх шкіл по вказівкам місцевої і дооколичної інтелігенції.

Передовсім мусять бути заповнені наші державні гімназії, виборені нами від австрійського уряду. Тих гімназій маємо всего п'ять — число смішно мале для чотироміліонового народу в Галичині. В сучаснім лихолітті не можна мати надій на прирість державних гімназій. І хочби державні гімназії примістили і 20 тисячів нашої молоді, то це число для нас мале і ми з konieczности мусимо посилати надвижку нашої молоді до приватних середніх шкіл. Тому наше громадянство повинно дуже старанно заопікуватись нашими існуючими приватними гімназіями і уч. семинарами, а відновити завмерлі як пр. в Городенці.

Існуючим приватним заведенням треба дати передовсім відповідне приміщення, середники наукові, учительські сили. Вже тепер треба рахуватись з тим, що цього року зголоситься більше число учнів — отже о льокалі на кляси і о учительські сили треба вже тепер старатись, та в разі потреби жадати інтервенції нашої найвищої шкільної магістратури Укр. Педагогічного Товариства.

Існуючі гімназійні курси треба далі розвивати. Укр. Педаг. Товариство у Львові повинно особливу увагу звернути на гімназійні курси в Луці біля Самбора. Туди треба вислати делегата, щоб розслідів справу на місці і при допомозі центральних фінансових інституцій залагодив справу льокалю для гімназійних курсів, які мають всі дані перетворитись колись на гімназію з поважною фреквенцією. Непростимим гріхом було б використати нагоди, яка дає можливість як найкраще примістити ціле заведення. Цю справу з окрема вкладаємо на серце п. дир. Галушинському.

Взагалі наше громадянство в маю і першій половині червня повинно зайнятись справою висилки молоді до вступних іспитів до середніх шкіл, бо по розпорядку тепер відбуваються вступні іспити до I кл. сер. шкіл тільки перед феріями.

При тій нагоді пригадуємо, що Укр. Пед. Тов. уладжує в дня 18—24. червня збірку на научні середники для приватних шкіл. Отже вже тепер нехай наше духовенство і вчителство підготовляє селян до цієї збірки.

Льойд Джордж.

Нема між європейськими політиками мужа, котрий бувби так популярним між нашим народом як англійський прем'єр Льойд Джордж. Знає про него у нас кожний селянин, знає про него кожда дитина. Коли тільки зійде бесіда про Сх. Галичину, зараз пригадується імя цього великого державного мужа, який є нині між європейськими політиками одиноким оборонцем поневоленних народів. Його імя перейде до історії вильовних змагань нашого народу, а грядущі покоління будуть з вдячністю згадувати його.

Вже в часі нарад мирової конференції в Парижі виступив Льойд Джордж в обороні нашого народу у Сх. Галичині в противенстві до апостола базправя Клеманса і облудного Вільсона, котрий проголосивши новітнє право про самоозначення народів, сам його подоптав. З протоколів мирової конференції знаємо, як гикався Падаревські, коли Л. Джордж виказав йому безправне, сповнене над Сх. Галичиною. Від того часу наш нарід вірив кріпко, що Л. Джордж як керманіч європейської політики видвигне справу нашої тісної батьківщини на арені європейської політики. І воно сталось. Минулого року Союз Народів на своїм пленарнім засіданню означив виразно, в яким відношенню остає Сх. Галичина до польської держави і висловив бажання, щоб Найвища Рада вирішила як найскорше справу Сх. Галичини. Сталось це на внесок канадійського делегата Дегерті, але прилюдна опінія вказувала на Л. Джорджа як на ініціатора цієї ухвали. Від того часу до кожної конференції Найвищої Ради привязувано у нас надію, що Л. Джордж видвигне на ній справу Сх. Галичини. Сесія Найвищої Ради в Парижі не принесла сподіваної розвязки, бо тоді справа Гор. Шлеску майже розбила наради, не принесла її і сесія в Кан. Тому всі надії нашого народу звязались з міжнародною конференцією в Генуї. Туди і виїхала галицька делегація, щоб пригадати Європі рану, що гноїться. Л. Джордж прийняв провідника галицької делегації. Що сказав англійський прем'єр Др. Левицькому — це покищо є тайною, але приватні вістки, які надходили з Генуї веліли сподіватись, що помимо ворожих затій таки справа Сх. Галичини буде порушена в Генуї. І ці вістки справджуються. Завдяки Л. Джорджови справу Сх. Галичини вже обговорювано на політичній підкомісії, а незавдога прийде вона під обради конференції і в тій справі западе міжнародна ухвала.

Пам'ятайте про пресовий фонд „Укр. Голосу“

Східна Галичина.

Хотя польські газети запевняли своїх читачів, що справа Сх. Галичини не буде обговорювана в Генуї, бо „її вирішив плембсцит крови“ в користь Польщі, хотя ці газети чванились, що Скірмунт виведнає у Л. Джорджа згоду на східні границі Польщі, які Поляки витичили собі в Ризі — помимо того справа Галичини виринула в Генуї як одно з питань, яке мусить бути вирішене для добра і мира Європи. Дня 10. мая відбулось засідання делегатів держав, які скликали конференцію т. є. Англії, Франції, Італії, Японії і Бельгії. На тім засіданню обговорювано меморіяли тих держав, які не були запрошені на конференцію, або яких дотепер ще не визнано. Між тими були меморіяли Литовців в справі Виленщини і галицьких Українців в справі Сх. Галичини. Забрав голос Л. Джордж і заявив, що коли Європа бажає миру, то треба усунути всі спори, які заколочують спокій в Європі. Опісля став говорити про Виленщину і Сх. Галичину і заявив рішучо, що ті обі справи мусять бути без умовно упорядковані в Генуї. Колиж французський делегат Барту спротивився, тоді відповів йому Л. Джордж, що справа Сх. Галичини є чинником несупкою в Європі. Цей край числить 75% Українців і його долю раз вже треба вирішити. Тому він жадав, щоби справу Сх. Галичини передати до полагодження політичній підкомісії генуєнської конференції. А колиб його внесок не був прийнятий, і справу Сх. Галичини не віддано під наради політичної підкомісії, то Л. Джордж порушить ту справу на повнім засіданню конференції, щоб кожда держава мала змогу заявитись в тій справі і тим самим взяти на себе відповідальність за те, що сам діється у Сх. Галичині. По тих рішучих словах англійського прем'єра рішено передати справу Сх. Галичини і Вільна під наради політичної підкомісії, в якій крім головних держав коаліції засідають теж Німці і большевики. Про долю тих країв має запасти рішення аж по вислуханню інтересованих сторін, т. є. в справі Сх. Галичини будуть вислухані бажання Українців і Поляків.

Ця ухвала викликала райвах в польських газетах, які з лайкою нажирулись на Л. Джорджа. Бундючно пишуть вони, що Л. Джордж не має права мішатись у внутрішні справи Польщі. „Нема сили — пише „Słowo Polskie“ — яка відбрала Польщі Сх. Галичину, хібаби розвалено Польщу.“ Очевидно — це писанина людей хорих. Ми вже писали, що проти цієї хороби і проти цього імперіалізму виступили мужі світової слави, англійський професор економіки Кейнес і італійський політик, бувший прем'єр, Нітті, котрі виказують, що імперіалістична політика Польщі трутить в пропасть саму Польщу. На те „H. Kuyser“ з д. 14. мая називає книжки написані Ніттім і Кейнесом „bezczelne“, а обох цих мужів світової слави уважає „платними агентами“ німецької охрани. Коли Нітті і Кейнес так названі польською газеткою, то не дивниця, що ті газети клеветчть провідників укр. народу, що боряться за кращу долю Сх. Галичини. І справді на Петрушевичу і інших не лишають польські газети сухої нитки. Їх змішується з болотом... Та наше громадянство, особливо селянство знає, яку вартість мають ті клевети.

Також польські правительственні круги виступили проти вирішення справи Сх. Галичини в Генуї, а польський міністер Скірмунт заявив, що виїде з Генуї. Та наше громадянство знає, що справа Сх. Галичини буде ще вимагати багато офір з нашої сторони, але воно кріпко вірить, що правда мусить перемогти неправу і що український нарід в Сх. Галичині мусить одержати повне право самоозначення.

Про галицьке питання містить „Нає Фр. Прессе“ з 13. мая таку депешу з Генуї: Галицькій делегації удалося через англійську інтервенцію, помимо опору Поляків, поставити галицьке питання на дневний порядок в Генуї. Його поручено першій політичній комісії приготувати і обробити. На основі сан-жерменського договору арт. 91, зреклась Австрія тих областей, які лежать поза границями новоутвореної німецької Австрії. Отже великі держави мають тепер право рішати про неприділені ще області Сх. Галичини. Великі держави як ті, що скликали конференцію і як суверени над областями Сх. Галичини, мали право східно-галицьке питання поставити на дневний порядок конференції. Видвигненне того питання

мотивують ще й тим, що на підставі рішення Найвищої Ради з 25. черня 1919, Польщу уповажтільки тимчасово зайняті Сх. Галичину.

Переданий в Генуї галицькою делегацією меморіял вказує на те, що Польща при допомозі військової окупації завела в Сх. Галичині також політичну адміністрацію і польське державне горожанство. Крім того проти права назвала офіційно Сх. Галичину „Малопольщею“ і поневолила українську більшість Як Українці подають — є в Сх. Галичині 72% українського населення, 12% Жидів, котрі уважають себе окремим народом, 12% Поляків а 1½ Німців.

В Генуї повинно наступити тільки принципіальне рішення в тій справі, а переведення його в життя буде правдоподібно поручене Союзови Народів. Границю між Сх. Галичиною а Польщею творить на разі лінія Керзона, яку установив договір в Севр. Але Українці мають намір в дальшій стадії переговорів протестувати проти цієї границі.

До Українського Громадянства Східної Галичини!

Вже кілька років минуло з того часу, як багато Українців силою обставин політичного характеру були примушені емігрувати з Великої України: мусіли кинути Батьківщину, все майно, а багато з них і свою родину — дружину, батьків, дітей... залишити все те, чим жили, думали, що було найдорожчим на світі, що набувалося протягом довгого часу життя, школи, напруженої праці — все це прийшлося кинути, ратуючи себе від загибелі. На щастя ми опинилися у Сх. Галичині, серед наших братів Наддністрянців. Зустріли ми тут прихильність, добре відношення і щире бажання прийти нам на допомогу, чим тільки можна: велика кількість наших улаштувалася в українських установах, а українське громадянство через бундний Укр. Горожанський Комітет охоче допомагає нам одягом, білизною, через „Фонд віді і сиріт“, через Укр. Краєве Товариство охорони дітей і опіки над молодістю, допомагає грошми нашим дітям; поступають також жертви від приватних осіб грошми, споживчими продуктами і т. п. Такі умовини життя, коли живеш серед рідного оточення, чувш рідну мову, маеш можливість поділитися своїм горем і зустрінути співчуття, допомогу і т. п. — ці умовини життя надзвичайно полегшують наше тяжке моральне і матеріальне становище і обовязують бути глибоко вдячними за все добро, що ми отримали від прихильного до нас українського громадянства. Але не однією жертвою українського громадянства ми хотіли би жити... Ми не жебраки, що стоять з простягнутою рукою. Хоч наше становище тут тимчасове, ми прагнемо організації життя та організації праці, яка би нас утримувала. Ми організувалися в „Українське Товариство допомоги емігрантам з Великої України“ у Львові, яке улаштує робітні (шевську, краєвську, вишивок), робітничі артелі, бібліотеку, театральну дружину, артистично-малювальську студію, лікарську допомогу у Львові та Винниках, бюро праці, яке приймає своїх людей на посади і т. д.; все це робиться з метою лягти як найменшим тягарем на місце громадянство. Але не все в нашій силі перевести так добре, щоби стати на свої власні ноги. Незатвердження статуту нашого товариства не дає можливості (через відсутність концесій для майстерень, театральної дружини і т. п.) стати нам твердо і цілком на самостійні ноги. Ще літо ми сьак так проживемо, коли-ж настане зима, голод знов гляне нам у вічі і тяжке тоді буде наше голодне і холодне животіння. Щоб запобігти такому майбутньому нещастю, ми ще раз звертаємось до українського громадянства, аби воно допомогло нам у нашій організаційній праці чим можна: грошми, продуктами споживчими, одягом і білизною, — і щоби приймало членів нашого товариства на посади. Серед нас є багато культурних робітників: педагогів, вчителів, працівників, лікарів, артистів, бухгалтерів, студентів вищих шкіл і звичайних робітників. Ми хочемо стати поперше на шлях організованої, по друге — хочемо прив'язати також і справі злиття і взаємного підсилення культур двох рідних країн, що довгий час розірвані на дві частини. Просимо свідоме українське громадянство нам в цьому допомогти. Ми сього галицькому громадянству ніколи не забудемо!

Жертви поки що приймаються в канцелярії Товариства Львів, Руська 3. II, поверх Секретарем або Скарбником Товариства що дня від 10—1 години, або від 5—7 пополудні, а також в Редакції „Громадського Вістника“, „Землі і Волі“, або в Товаристві „Дністер“.

Львів, 12. травня 1922 р.

Професор Леонід Білецький
Голова Товариства.

Гр. Деркач
Член-Секретар.

Ми певні, що положення наших братів не є безвихідне. Правильна міцна організація зробить все. Спільними силами нашими ми ще спроможні взяти на себе обовязок удержання наших емігрантів з Великої України. На днях появиться з боку Комітету точно з'ясовані вказівки кудю має піти праця громадянства. На ці вказівки звертаємо увагу. Але вже тепер належить призадуматись над способами і засадами допомоги так, щоби безумовно вратувати наш капітал у людях, між якими находяться одиниці з великими і заслуженими іменами.

Горячо поручаємо організацію допомоги цілому нашому громадянству; сподіємося, що тут заговорить серце, бо в нашім випадку однокорозумна і справедлива буде мова серця.

Юліян Романчук, Президент. Олександр Барвинський, Радник двору. о. Пралат Леонтій Куніцький, Др. Степан Федак, Др. Василь Щурат, Др. Лев Ганкевич, М. Галуцький, Директор. Любомир Рожанський, Ярослав Колтунюк, о. В. Ліцняк, Др. Володимир Бачинський, Др. Кирило Студинський, Антін Гладшевський, Др. Лесь Кульчицький, Омеляк Саввич.

О Г О Л О Ш Е Н Н Я.

Посольство Української Соціалістичної Радянської Республіки в Польщі цим оповіщає:

Згідно постанови Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету від 28 го березня 1922 року особи нижче зазначених категорій, що будуть перебувати за кордоном після видання згаданої Постанови ВУЦИК і не одержуть до 1 го січня 1923 року від Посольства УСРР в Польщі закордонних паспортів чи відповідних посвідчень, позбавляються права Українського громадянства: а) особи, що пробувають за кордоном без перерви звиш 5 років, б) особи, що виїхали за кордон з території УСРР без належного дозволу Радянської Влади, в) особи, що добровільно служили в арміях воюючих проти Радянської Влади, або брали участь в будь якій формі в організаціях, котрі ставили своєю метою збройну з нею боротьбу, г) особи, що мали право оптації Українського громадянства і не скористувались цим правом до часу закінчення його терміну.

За розясненнями і справками звертатись по адресі: *Варшава, Ясна, № 26, Українське Посольство Конзультський Відділ*. При листовних запитаннях треба прикладати марки на відповідь.

Українське Радянське Посольство в Польщі.

(291-3-3)

Д о п и с и.

Добрачин п. Сональ. Як з одного боку воєнна заверуха знищила людей не лише матеріально, але деяких і морально, так з другого боку освідомила і утвердила їх в своїм національним духовім життю. Особливо еміграція до бувшої Росії в часі війни і поворот звідтам не мало причинився до освідомлення наших громадян. Тяжко приходять нам організуватись в просвітних і кооперативних товариствах серед теперішних відносин, а ще важше там, де цілковитий брак ідейної одиниці, яка би дала провід, або лише підсувала розумні гадки в кожній ачатій праці. У нашім селі власне брак цей відчуваємо, але мимо цього село збудилось до життя. Господарі і молодіж згуртувались разом і охоче забираються до праці над просвітним піднесенням села. Молодіж дала дві вистави: „Арендари“ і „Семе не краді“. Увесь дохід призначили на будову пам'ятника за українських борців, погибших за волю свого народа. Дня 23 квітня відбулося посвячення цього пам'ятника. Вагу і значіння цього історичного пам'ятника громадяне вповні зрозуміли. Співав прегарно хор церковний під проводом гом. Павла Кравчука. Честь і слава громадянам! Щастя Боже в дальшій праці! — Свій.

Поточиска п. Городенка. До чого доводить після воєнне одичінне, свідчить факт, який мав місце у нас дня 19 квітня ц. р. Шайка сельських драбів під проводом В. Маріяньського (звісний бандита за української влади, пробив ножем укр. жандарма) перебравшись в спідниці і комінярки, напали на зібраних коло моста спокійних хлопців і тяжко побили. Найбільше попалося Р. Ковзови, бо лікар ствердив 4 діри в голові, 2 зломані ребра і 1 палець. Шайка ставється чим раз то більшим пострахом для села і як що громада не постарается, щоби їх в села усунути, то прийдеться ще не одно пережити.

Торске п. Заліщани. Перед війною існували у нас Тов. „Січ“ і читальня „Просвіти“. Люди збиралися охоче і численно в товариствах, читали, співали і була надія що село стане одним зі свідоміших. На жаль, війна перервала і затерла цілковито слід попередньої праці. До тепер ще не відновлено у нас „Просвіти“, а про докінченне будинку „Народного Дому“ ніхто і не думає. В селі закоринилося страшне пиянство. Тяжко заправчаний гріш несуть селяни шинкарям, куваючи собі отрую а громаді сором. Коршевні сходини викликають дуже часто страшні бійки і побої а відтак волокитство по судах. Чи не пора була-б вже раз отямитися, покинути цю нещасну горівку і коршму а ваятись радше до спільної праці для добра громади і „Просвіти“, щоби стати на рівні з другими селами нашого повіту? Я дальше так піде, то стыдно буде признатися до свого села.

Лукавця п. Ліско. За старанням студ. Ціпцюри відбулися у нас загальні збори, якими відновлено передвоєнну діяльність читальні. На зборах явилися численно дівчата і хлопці та молодші громадяне. Зі старших не було нікого. Не було навіть тих, що мають дітей в укр. гімназії, та тих, що уходили за свідомих громадян, а своєю неприсутністю на зборах дали доказ своєї байдужности. Але думаю, що й вони приступлять до народньої праці при читальні. — Вписалось 50 членів. Передлачується „Укр. Голос“, „Гром. Віст.“, „Письмо з Просвіти“ і „Світ дитини“. Єсть надія на гарний розвій читальні під проводом дібраного виділу, та що Лукавця і Монастирць стануть прикладом для цілого ліського повіту. Читальня міститься в домі Кобзара Осипа. До виділу ввійшли: гол. Велюх Мик., містогол. Худоба Дм., секр. Кобзар Осип, скарб. Худоба Ів., бібліот. Собира. — Хлопці і дівчата зібрали 4800 м., які вислали на народні цілі. Хай отже за прикладом цих двох сіл підуть і другі села, бо вже нацький час. У селян є охота до книжок просвіти, коби лиш місцева інтелігенція не страхалася відповіти просвітне життє. — Свій.

Годині п. Мостиска. І наше село по довгим сні пробудилось до життя. Заходом акад. Зарічного і кількох свідоміших селян відновлено Читальню „Просвіти“. Робота в Читальні йшла поволи, але ті котрі горнулись до Читальні — все думали про славу і добробут громади. Дня 19 квітня 1922 зійшлися члени Читальні і ухвалили заснувати в своїй громаді Свілку кооперативу. По поясненню статута Вп. А. Хотинецьким, управит. школи, вписалось багато людей в члени кооперативу — вибрано першу управу, в склад якої увійшли п. А. Хотинецький і Лозинський П. та Зарічний А., молоді господарі з Годинь. Статуті підписані відійшли вже до Суду о зареєструванні, торговлю вже розпочато і є надія, що кооператива в короткім часі значе дуже гарно розвиватися. — Селяни, дуже заохочені власною кооперативною, охоче горнуть в члени і вплачують уділи по 1000 Марок. Шкода велика, що інші громади свідоміші не проявляють в тім напрямі ніякого життя. Колиб так в повіті звязалось кільканадцять кооператив — можнаб в ко-

ротці заснувати в Мостисках новітвий Союз кооператив, котрий як гуртвня обслуговувавби кооперативні доставною дешевих товарів і опікувавбися ними. — Учасник.

Синевидсько вижне пов. Сколе. Заходом місцевої читальні „Просвіта“ відсвятковано у нас дня 19. III. 1922 р. роковини смерті Т. Шевченка. В гарно прикрашеній салі зібралось багато гостей — як своїх — так і з околиці. Хорові точки програми під управою п. Дикого-Диченка, відспівано — як на село — дуже гарно. „Псалом 43“ і „Мені однаково“ віддеклямували місцеві гімназійні ученики — зі зрозумінням. Удачно також відіграно сценічний образок Б. Лепкого „Привид Кальнишевського“. Учасники вийшли всі свята з повним задоволенням. Треба замітити, що це одиноке шевченківське свято в Скільському повіті, в місяці марті. Учасник.

Українські Інваліди!

Українське Громадянство дав на кождім кроці докази, що Ваша судьба лежить йому на серці і по змові складає жертви для інвалідів і є повна надія, що і на дальше буде опікуватися своїми борцями. Однак ці жертви не вистарчають на допомогу всім інвалідам як рівнож і інваліди не бажають лиш допомоги. Працевдатні інваліди шукають праці і самі не хотять бути тягарем суспільности. Дятого засновано у Львові кооперативу „Союз Українських Інвалідів“ — котра має дати працю інвалідам а тим самим і змогу життя. Відкрилась шевська, кравецька робітня, як рівнож робітня протес, намірені дальші підприємства, потрібні будуть бухгалтери, кореспонденти і тд. Успіх цієї акції лежати буде від придбання оборотного капіталу.

Українські Інваліди!

Вашим обовязком є вступати в члени Союзу і прийти собі самим в поміч. Одиниця нічого не вдіє — організація і то кооперативна дає можливість прийти собі в допомогу. Щоби кождому дати змогу бути членом Союзу означено уділи в висоті 1000 Мп. — і 100 Мп. висове, котрі інваліди можуть вплачувати частинно.

Українські Інваліди!

Вашим обовязком преднати для Союзу, як найбільше число членів серед нашого Громадянства. Вступайте і преднуйте членів! — По всякій інформації належить звертатися до „Союзу Українських Інвалідів“. Управа „Союзу Українських Інвалідів“ кооперативи зобмеж. порук Львів, вул. Руська ч. 3 II. пов.

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Генуєнська конференція не збиралась на засідання в минулім тижні. Держави антантанти чеками на відповідь большевиків, під якими умовами вони готові згодитись на відбудову Росії при співучасті європейських держав. На решті та відповідь надійшла, але не вдоволяє держав коаліції, а передовсім Франції. Л. Джордж робить все, що може, щоби конференцію вратувати якимсь ділом, якеби посунуло наперед справу мира і його забезпечення, справу міжнародної торгівлі, справу торгівлі з Росією і справу відбудови Росії. Хочє він признати большевицьку владу законною владою Росії і хоче дати Росії грошей на відбудову. Цему всему противиться Франція, а єї делегат через цілий час веде обструкцію. Він на засіданнях спорить з Л. Джорджем, грозить, виїжджає — як пустий і розпещений уривитель. Старий Джордж жартує собі з Барту, але й гнівається за це, що Франція уперта і хоче панувати над Європою. Це її осмішує, вона в Генуї стоїть одинцем зі своїми льокьями, з неї собі клять тай дивуються, що вона така замотилена ненавистю і жаждою крови. Останні вістки доносять, що через Францію замкне Л. Джордж конференцію, не зділавши нічого для справи мира. Та це може лиш здогади. Зрештою побачимо.

Альбанці шукають короля. Часописи доносять, що вони склонюються до думки, щоб на альбанський престол покликати сербського короля Олександра. Тим способом злучилася Альбанія зі Сербією унією персонального так само, як перед війною була злучена Австрія з Угорщиною. Але тяжко якось повірити тій вістці, бо Альбанці дуже ненавидять Сербів, а Сербі Альбанців.

Мала антанта. Так назрвається союз

чотирох держав Чехії, Сербії, Румунії і Польщі. Перші три держави бояться Мадярів і Габсбургів, а Польща тремтить о свої східні границі і тому звязалась з тими трема державами за приреченне, що вони будуть попірати єї домагання, щоб границя, витичена в Ризі, лишилась „на віки“. Отже коли в Генуї Л. Джордж порушив справу східних границь Польщі, а в тім і справу Сх. Галичини і Вільна, то як пишуть польські газети, Мала Антанта запротестувала проти того, а Бенеш, чеський міністер спр. загр., нібито заявив, що Мала Антанта покине Геную на випадок видвигнення на конференції справи Сх. Галичини і Вільна. Скільки в тій вістці правди, годі знати. Але всеж таки видається неправдоподібним, щоб Бенеш пхав пальці між двері, тим більше, що в угоді, яку заключила Чехія з Польщею сказано, що Чехія буде байдужно ставитись до справи Сх. Галичини т. є. згодиться на те, що рішань в справі нашого краю європейські держави без участі Чехів.

Большевини заключили договір з Папою римським, силою акого Папа вишле до Росії місіонарів, які мають навертати православних на унію. Замітне в тім договорі це, що Папа не годиться на те, щоб польські священники поширювала католицизм між православними, бо польські ксьондзи своїм шовінізмом можуть більше пошкодити католицизмови, як йому помогти.

В Хінах шаліє домашна війна. Півміліона вояків стріляє до себе. Боротьба ведеться між прихильниками монархії, котрим допомагають Японці, і між республіканцями, які ненавидять Японців за їх нахабність. Кажуть, що монархісти заняли столицю Пекін і тим самим віднесли побіду над республіканцями.

В С Я Ч И Н А.

Через Адм. „Укр. Гол.“ надіслали в марках: *На Рідну Школу в Перемишлі:* Лучишнівна Алекс., Перемишль 100; Пішак Ів. 100; збірка на священім промисловців в Перемишлі 8600; Підгорецький Іван, Перем. 200; Федик 75; збірка на весілля п. Шошаківського в Негрибці 2704; Вільчурик, Кругель мал. 300; *На У. П. Т. у Львові:* шкільна дівтора в Черневі 1500; о. Голічек, ліста ч. 246, 5650; Вол. Підгорецький, Сокаль 500; В. Луців; Еспаньоля-Канада 50 сент.; *Брат братові:* Пішак Ів. Перемишль 200; о. Вас. Кулик, збірка при вечері в честь Наддніпр. 6420; *На укр. інвалідів:* о. Гарабач Ст. збірка в Радимні 2500; *На пам'ят. в Пикулічах:* Пішак Іван 300; *На ф. „Учителя“:* Агат. Кружок, Шегині 2000; Агат. Кружок, Ришкова Воля 1000; *На сир. захист в Перемишлі:* Агат. Кружок, Шегині 2000; *На гімн. в Добромилі:* Іван Демкович, Буківсько 150.

На „Рідну Школу“ зложили від 20. квітня до 5. мая с. р. в марках: Гуральовський 250; Пнтомі Деш. Кухні 1000; Пушка Шадниці (чер. Ярему) 905; Громада Дроздовичі, Строневиці, Вилювичі 6000 і 4 копн яєць (через о. Кульматицького); VI. б. г. м. 5000 (славно!); о. Глшко М. 1000; Громада Ветлина (через Осідача); Левницький Рост. 1000; Драм. Круж. Себечів (чер. Топорівського уч. VII. кл.) 3000; Устіянівський Б. 980; Гром. Селиска (чер. Ногу) 920; Збірка при плащеніці в Яксманічах 1224; Збірка Корманчів 6000 (чер. Гнатішака); збірка громада Бябло (чер. Куся) 5410; V. а. г. м. 1140; VII. А. г. м. 1576; III. А. за март 3580; за цвітень 1340; IV. А. г. м. 1750; III. г. 410; Негребецька Ломінська, Дорикевич по 180; Варивода 360; Заневчик Матв. 5000; Урядники Скарбу 2740; о. Гриневецький зі Смолина 5000; Вовче (чер. Доротяка) на Перемишль 2420, на Львів 9375; чер. Ва. П. У. Сенишин 360; Гоцька 350; Мілер 230; Гуральовські 400; Лельо 200; Посяцький 400; Бродович 180; Шк. дівтора в Бушковичках 1000; V. кл. шк. впр. 380; Федорович 200; На літи У. П. Т. Львів (Секція Рідна Школа) зложили: Болонне 10.330 (ліста ч. 356); Торки 6.855 (ч. 354); Малковичі 6700; (ч. 334); Висоцько виж. 2700; (ч. 369) Лісковате 500 (ч. 325); Ляшки дов. 3880 (ч. 338) Ляшки д. 5017 (ч. 3465); Головецько 1100 (ч. 372); Улавів 3819 (ч. 370); Береги дол. 4840 (ч. 374); Краве н. С. 3873 (ч. 371); Стефкова 71000 (ч. 281); Угнів 5640 (ч. 368); Себечів 2045 (ч. 278); Лімна 1130 (ч. 385); Лішовате 1000 (ч. 376); Карів 3000 (ч. 387) Д. б.

† Антоніна з Ільницьких Кульчицька

жена пароха Підпечар, о. Кульчицького, мати професорки перемишльської дівочої гімн. п. Мл. Кульчицької, померла від плямистого тифу д. 8. мая ц. р. в 60 р. життя. — В. І. П. І.

Покійниця дуже добре знана поколінню нашої інтелігенції, яке вчачало до коломийської гімназії в 90-их рр, бо передовім тому поколінню віддавала вона свою громадянську працю, працюючи разом зі своїм мужем о. Климом для Тов. „Бурса св. о. Николая“ і для Тов. „Шкільна Поміч“. Кождий коломийський бурсак в ядичністю згадує добру їмощ, котра мов матір піклувалася долею бурсаків, вислухувала їх просьб, картала за провини, добра навчала. А слова єї падали глибоко на дно душі і лишились в кождого з нас до нині.

Подібну діяльність розвинула Покійниця на селі, коли о. Клим перенісся на парохію, бо громадянська діяльність обоїх оп. Кульчицьких були великою провинною в очах тодішньої Ради Шк. Краєвої, а особливо в очах сумної пам'яті, інспектора гімназії Янця Левницького, через що о. Клима покинув гімназію.

При печатанні останньої дописі о. Т. Савойки „Целібат“ закралася деякі помилки, що псує зміст. Часть перша. Стовець I. стрічка 14. місто: нетільки — має бути: *женитьби*. Стрічка 15. місто: нещасному — має бути: *женитому*. Стовець II. стрічка 4. місто: то це не доказ — має бути: *то чи це доказ*. Стовець III. стрічка 20. з долу місто: возила — має бути: *водица*. Стрічка 1. з долу місто: цікавим — має бути: *люкавим*. Стовець V. стр. 5. місто: цю старину — має бути: *ую старину*. Стр. 8. місто: посвячення — має бути: *посвячення*. Стр. 12. з долу місто: поважаної — має бути: *поважної*. Стовець VI. стр. 11. місто: дівчина — має бути: *мужицька донька*. Совп. 8. стр. 17. місто: польський — має бути: *папський*. Часть друга. Стовець II. стр. 4. з гори місто: *Es sei ferne!*? (F. Ks. Messe, — має бути: *Es sei ferne!*? (F. Ks. Massl. Стовець IV. стрічка 15. з долу місто: ще — має бути: *йде*. Стрічка 5. з долу місто: інших а пекучих — має бути: *інших назрілих а пекучих*.

Нові книжки: *Евген Яворовський: „Серед куль і гранат“*. Начерки. Накл. В-а „Червона Калина“. *Микола Мельник: „По той бім греблі“*. Оповідання. Накл. Загальної Книгозбірні в Коломиї. — *М. Старицький: „Зимовий вечір“* на дві вислоні. Накл. Нар. Бібл. ч. 10. **Твори Ізидора Воробкевича т. III.** Руска Письменність виданне Тов. Просвіта. — **Літерат. Науковий Вістник** книжка I. за май. — **Митуса.** Література й мистецтво. За квітень 1922. — **Театральне Мистецтво.** Випуск II. Місячник театру і сцени. — *М. Степняк: „Ніч під Івана Купала“*. Сценічна картина на 1 дію. Вид-во „Русалки“ як випуск 12 „Центральної Бібліотеки“. — „Поступ“ студентський вісник ч. 4-5 за квітень і травень. — **Свята відправа на Зелені Свята** з грецької на укр. мову переклав проф. І. Огієнко 1922.

Мійська дівтора сільській!

Заходом Захоронки св. о. Николая відбується в неділю д. 21. мая ц. р. в салі Укр. Інституту для дівчат в Перемишлі вистава сценічного образка з татариних часів п. н.

Козацькі діти

і шутки „Без старих“. Початок о год. 3 по пол.

НА ДІСЛАНЕ.

Дня 31. мая 1922. відбудуться „Загальні Збори“ Товариства Руский Народний Дім „Воскресенне“ господарсько-промислове товариство, зар. з обмеж. порукою в **Копичинцях** о годині 2-ій, а без огляду на число членів о годині 3-ій пополудни, зі слідуємим порядком нарад: 1. Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів; 2. Звіт Дирекції з діяльності за р. 1921. 3. Розділ висків; 4. Затвердження рахунків і уделення Дирекції абсолюторії. 5. Внески членів. — За Раду Надзірну: о. **Анатоль Малиновський.**

НА УЛИЦІ.

п. Елегантка! Де так спішите пані О.?
п. Ощадницяка! Ох маю страшну гривзоту. Я дала у Львові зробити костюм, та не досить, що неможливо зроблений а ще і шкіру здерли за него. Тепер чоловік гризе мене, що світа Божого не бачу! Треба отже, аби хто зробив його можливим до ношення. Окрім того муж купив мені на імянини чудову матерію на сукню, тож як еще і та збавиться, то хоть в Сян скачи! Ах порадьте що, дорогі пані!

п. Елегантка! Отож я щаслива що могу Вам порадити. Не скачіть в Сян а перейдітьсь йно вигідною кладкою на ул. Грунвальдську ч. 1. II. пов. до Першорядної Модерної Робітні Одягів жіноч. і діточ. „Праця“. Дивує мене, що Ви дотепер о тій фірмі не знали. Явсьо там замовляю, а мій муж каже, що в одягу виконанім „ПРАЦЕЮ“ виглядаю так чаруючо, що другий раз в мені залюбився!

п. Ощадницяка! Але може там беруть високі ціни?
п. Елегантка! Борони Боже! Навпаки! Мимо елегантного і надзвичайно старанного виконання — а зрозуміла річ, що таке потребує подвійного часу, тож і подвійних коштів продукції — ціни для всіх дуже приступні, а для родив свящ., урядн. і учит. ще й опуст дають!
п. Ощадницяка! Ах Ви моя спасителька! Спішу отже до „Праці“.

Видавництво „ЧЕРВОНА КАЛИНА“ приступає до видання „Великого Календаря Червоний Календар“ на рік 1923. В тій цілі просять усіх, кому лежить на серці закріплення традиції визвольних боїв Українського Народу, щоби прислали спомини, оповідання, вірші та научні статті з цього обсягу.

Намічений план Календаря: I. часть: Галичина від 1. падолиста 1918 до переходу за Збруч. II. часть: На Київ. III. часть: Переходи УГА до Денікіна, большевиків і Петлюри. IV. часть: Табори. V. часть: Научні статті. Крім цього в Календарі будуть поміщені при місяцях героїства УГА. Кожда частина повинна постаратися, щоби її славні діла не пропали марно. Матеріяли (звизки, рисунки, пісні і т. д.) присилати найдалше до 30. червня ц. р. Приняті матеріяли будуть ремуновані, неприятні на жадання автора відіслані. Матеріяли слати на адресу: **Осип Навроцький, Львів, Марка 20**

До Америки й Канади

найскорші й найбільші кораблі на світі

ЛІНІЯ КУНАРД

(CUNARD LINE)

Львів, вул. Сикстуська 37. напроти головної пошти.
Продажа шіфкарт. — Інформації даром.
Уважайте на число 37. вул. Сикстуська.

Філія „Учительської Громади“ в Перемишлі уладжує **одномісячний приготівляючий курс до гімназії**. Вписи приймає в Укр. гімназії проф. Т. Поліха в днях 15, 16 і 17 мая о год. 4—5 попол. Услівя подається при вписах. — Виділ.

„Українське Писменство Т. XII. 3.“ вийшло з друку як III. Том драматичних творів І. Воробкевича. Ціна примірника оправленого у півполотно — 1000 мп.; ціла полотно — 1200 мп. з пересилкою о 100 мп. більше. Штучки надаються до вистав.

„ЗИМОВИЙ ВЕЧІР“.
Драматичний етюд М. Старцького на 2 відслоні. — Ціна одного примірника 150 мп. — з пересилкою 200 мп. За-мовлення слати на адресу: Канцелярія Тов-а „Просвіта“, Львів, Ринок 10.

Спільника з капіталом
до 10 мільонів марок,
для докінчення будови млина,
глядає зараз:
Український Будівельний Союз
Львів, вул. Осолінських 6. 338—1—2

РОБІТНЯ ОБУВА І. Боднар в Тернополі, вул. Третього мая 10. прийме сейчас 2 здібних челядників і 1 приноруювача. (37—1)

Скіра на підшви
Юхти — Бокс — Шевро
Телячі скіри — Лякер
найкращої якості, по приступних
цінах продає
КООПЕРАТИВ
для промислу і торгівлі **скірою**
— стов. зар. з обм. пор. —
у Львові, вул. Вірменська ч. 8.
(коло „Народного Дому“)
Кооперативам і купцям 234—4—5
дається опуст!

Одиноне Українське парцеляційне товариство „ЗЕМЛЯ“ у Львові, Ринок ч. 43.
Переводить парцеляції більших посілостей, інтабулює зараа купців за властителей куплених ними ґрунтів. Має урядове уповажненне до парцеляції. Приймає гроші на вкладки шадничі. — Дає інформації в справах парцеляційних.

ГАРБАР Гартман Шерер,
— Стрий, вул. Крива ч. 15.
приймає до виправлення сирі шкіри а також для
кращої білої виправи. (288—2—6)

Сирота шукає заняття при чесній укр. родині. Може зайнятися щиро і совісно **домашню господарною, шиттем білля.** Зголошення під „Українка“ до Адміністр. „Укр. Голосу“.

ДЯК, сподарстві, садівництві, огородинцтві.
Теодор Малиш, Глинсько. Жовква. (309)

Українець, 40 літ на державнім становищі о-вдовою до 35 літ. Зголошення з фотографією приймає **N. P. kontrolor. Niedzica via Nowy Targ.** (305—2-3)

Дахівку палену, бляху подциковану, праси до виробу дахівок і бетонів, цемент, цеглу, млинські машини, ропні мотори льокомобілі ітд. продає й висилає: **Український Будівельний Союз, Львів, вул. Осолінських 6.** 238—5—10

Дентист-технік (301—1-4)
ВОЛОДИМИР ГРИНКЕВИЧ
приймає від 9—12 і від 3—6 ул. Барська 15 Засанне
Адвокат Др. Антін Горбачевський
переніс свою адвокатську канцелярію до 215-3-5
ЧОРТКОВА і веде її в „Народнім Домі“.

Дентистичний (зубний) заклад
Др. Степана
Дмоховського
ул. Залізнична (Колеса) ч. 1.
приймає від 9—12 і 3—6

Окуліст (лінар очей)
Др. Михайло Нос
приймає хорих на очі
при вул. Міцкевича
(в будинку поштовім).

УКРАЇНСЬКА ШАДНИЦЯ в ПЕРЕМИШЛІ,
вул. Костюшка ч. 5.
Приймає і вишачує шадничі вкладки щоденно і винятком ведіть і українських свят в урядових годинах і опроще-говує їх на 4%. (Вкладкові книжочки „Української Шад-ниці“ мають пупілярну безпеку). — Уділює позички гі-потечні, вексельні і на підклад цінних паперів.

Коси карпатські спеціально вироблені!
За кожду косу даю гарантію. Висилка урегульована як пер-ред війною, гуртом і подрівно. Коси надзвичайної добро-ти; жадна в світі фірма не дорівняє. Клепану, а невідпо-відну виміняю своїм коштом **Коси карпатські** до ріж-них трав, збіжа і псянок, хід незвичайно легкий, так що кождий по роботі іде веселий, як на весіля. Сотки подяк і признань з усіх сторін, куди вживані мої коси.
Довжина кіс 60, 65, 70, 75, 80, 85, 90 см.
Ціна за штуку 1550, 1600, 1650, 1700, 1750, 1800, 1850 мп.
Рабат на 10—1 шт., на 20—3, на 50—8, на 100—20 кіс дармо. Англійські бритви по 1000 мп. Тузін лиш 9000 мп. Кошта поношу лиш за готівку з гори, задатки і цілу на-лежитість слати переказом. Ціни пізніше підуть значно в гору. Адрес фірми: **Стефан Добушан, Долина** коло Стрия. Галичина. 229—4—5

Машини до шиття, плуги
фірми „Сервус“, моло-
тільні, керати по приступ-
ним цінам до набуття в фірмі
Наглер і Вайсманн, Тернопіль
Руюна 31.

Концесіюнований будівничий,
Українець виконує всякого рода деревляні і муровані будівлі, пляни, та кошториси. Може приймати керовництво будови, або відповідну посаду. **Іван Шандюх, Яворів** коло Львова у Саваринів. (290-3-3)

Маєш одяг? Ні! То Спілка „Полотно“ у Львові при вул. Зімеровича ч. 20. має на складі й продає мужеські, першої якості, солідно викинені по цінах: 20.125, 22.425, 32.200 і 34.500; хлопячі по 15.525; діточі по 4.945, 8.395, 8.510 і 10.925 і рагляни по 25.015 Марокпол.